

„Z poradny nemějte strach!“

Nevěděli jsme, jak si s problémem poradit. Už jsem byl zoufalý, myslel jsem si o sobě, že jsem úplný hlupák (ani jsem si neuvědomoval, že matematika mi docela jde). Naštěstí nám paní učitelka řekla, že bychom měli jít do poradny. Tedy, že to bylo naštěstí, vím až teď. Tehdy jsem se dost bál, netušil jsem, co mě tam čeká. Slyšel jsem, že tam bude nějaká doktorka – a s doktorem člověk nikdy neví (co třeba injekce).

Ale řeknu vám vše popořádku. Do poradny se nemůže jen tak přijít, musíte se objednat. Přidělí vám termín proto, aby na vás pak měli dost času, mohli se vám věnovat a dobře poradit. Maminka do poradny zatelefonovala a dozvěděla se, kdy můžeme přijít. Objednali nás až za několik týdnů (v poradně mají hodně práce a chodí tam plno dětí). Aspoň jsme se mohli dobře připravit. Maminka našla deníček, kam zapisovala, co jsem dělal jako miminko – kdy jsem začal sedět, chodit, mluvit. Já jsem si našel sešity z první třídy a přibalil je k těm novým, druháckým. A paní učitelka vypsala do školního dotazníku, co se mi ve škole daří a nedaří a jak mi zatím s učením pomáhala.

A pak jsme šli do poradny – maminka, tatínek a já. Maminka myslela na všechno, vzala s sebou dobrou svačinku a pití. Pořád jsem se trochu bál. Snažil jsem se

to nedávat najevo, ale raději jsem se držel táty za ruku. V poradně jsme se nejprve ohlásili v přijímací kanceláři, kde seděla paní u počítače (říká se jí sociální pracovnice). Překvapilo mě, že jsem v počítači už byl zapsaný – paní se smála a prozradila mi, že zapíše každého, kdo se do poradny objedná. Doplnila si některé údaje a vytvořila pro mě papírové desky s mým jménem a nějakým číslem. Budou se do nich dávat všechny „poradenské papíry“ – říkala tomu „spis“.

Sedli jsme si všichni do čekárny, kde byly všelijaké hračky – plyšáci, stavebnice, velké molitanové kostky. A taky stoleček na kreslení, malá tabule s křídami a nějaké knížky. Ani jsem si nestačil pohrát, za malou chvíli si pro nás přišla jiná paní – potěšilo mě, že nemá bílý doktorský plášť a vypadá přátelsky. Představila se a řekla, že je psycholožka a dnes se nám bude věnovat. Podala na přivítanou ruku mamince, tatínkovi a MNĚ TAKY! Pak nás zavedla do své pracovny. Vůbec nevypadala nebezpečně, byl v ní stůl a židle, na stole počítač a nějaké papíry, police s knížkami a hračkami, nástěnka s obrázky. A ještě malý stolek a křesílka, do kterých jsme si všichni sedli.

Maminka paní doktorce-psycholožce řekla, že máme starosti s mým čtením. Paní psycholožka nás pochválila

la, že jsme přišli a chceme s tím něco dělat. Nejdřív se ptala na všechno možné o naší rodině a hlavně o mně. Zajímala se, kdy jsem začal sám sedět a chodit, jestli jsem lezl po čtyřech (už jsem vám prozradil, že jsem nelezl). A taky kdy jsem začal mluvit a jestli jsem chodil na logopedii. Maminka byla ráda, že má s sebou zápis-ky o mých výkonech, ale i táta si hodně věcí pamatoval. Podrobně jsme popisovali, jak postupovalo moje učení písmenek, začátky čtení a psaní. Překvapilo mě, když si táta vzpomněl, že se vlastně se čtením a psaním taky trochu trápil. Ve škole míval horší známky z češtiny, špatně zvládal diktáty. Ale jeho rodiče s ním do poradny tehdy nešli, škoda. Číst knížky si tatínek prý začal až jako dospělý a i dnes čte pomaleji než maminka (ale má zábavnější „přednes“).

Byl jsem rád, že se paní psycholožka ptala na některé věci i mě, jsem už přece velký. A pak se se mnou do-mluvila, že budeme ten „čtecí problém“ společně zkou- mat a najdeme, co by mohlo pomoci. Měla pro mě při- pravené všelijaké úkoly, aby zjistila, na co jsem šikovný a co je naopak pro mě těžké – říká se tomu „vyšetření“.